

at de saa nogenlunde kunde se blot 7 Aar ud i Fremtiden. De 7 Aar skulde ikke kunne bringe et væsentlig andet Resultat end det, man var gaaet ud fra. Og nu viser det sig, at man er gaaet ud fra falske Forudsætninger. Det er jo givet — og det ærede Medlem har ikke afkræftet det — at i Februar og Martsdage 1891, da Sukker- og Ølloven var for, udtalte den daværende Finansminister Estrup — han saa netop ud i Fremtiden — at det finansielle Resultat for Statskassen af den foreslaaede Toldreform vilde blive en Indtægtsnedgang paa 1,600,000 Kr. Det ærede Medlem for Møen (Bojsen) og det ærede Medlem for Nykøbing (Claussen) udtalte samtidig, at Nedgangen efter deres Beregning vilde blive 1½ à 2 Mill. Saaledes blev det udtalt i Foraaret 91 fra Regeringens og Førernes Side. Naar man saa gaar 7 Aar ud i Fremtiden, viser det sig, at netop alt det, som Tauber sagde, gik i Opfyldelse, og det ærede Medlem for Æbeltoft har ikke modbevist noget deraf. Det viste sig, at Brændevinsforbruget gik op. Det benægtede man den Gang fra Flertallets Side, men Statistisk Aarbog viser, at det er gaaet op. Midlertidig gik Ølforbruget vel ned, men derpaa steg det igen, og det er nu langt højere end før Reformen i 1891. Det lykkedes altsaa heller ikke at lægge nogen Kapsun paa Ølforbruget, og saa det er gaaet op. Og endelig forudsagde Tauber, at naar man nedsatte Toldafgiften paa Petroleum og Sukker, vilde Forbruget deraf stige ret betydeligt, og Statskassen derved faa en større Indtægt, end Estrup og Førerne for Tingets Flertal beregnede.

Saa meget er vist, at man den Gang beregnede en Nedgang paa 1½ à 2 Mill., medens 1898 udviser en samlet Stigning i Statens Toldindtægter af over 3 Mill. Selv om man tager den ene Million ved Skibsafgiftens Afskaffelse med, naar man dog til det Resultat, at Befolkningen har betalt de Reforme, den den Gang fik, meget dyrere, end de vare værd. Senere fik vi ganske vist Forliget i Tilgift, men alligevel betalte man disse Reforme for dyrt. Jeg paastaar, at man slet ikke havde behøvet at betale dem saa dyrt, der var en saadan Stemning oppe i Befolkningen, at man havde faaet dem alligevel. Men det skal jeg ikke komme ind paa, jeg gentager kun, at det, som de daværende Ordførere for Flertallet og Finansministeren sagde, ikke har slaet til, men hvad Mindretalsordføreren, Tauber, sagde, er slaet til til

Punkt og Prikke; det viser Statistisk Aarbog for 1898.

Neergaard: Jeg skal ikke forlænge Forhandlingen. Det maa jo være øjensynligt for det ærede Medlem og for alle, at man ikke kan regne paa den Maade, som han gør. Det ærede Medlem maa jo selv indrømme, at selv om de gamle Takster vare blevne staaende, vilde der dog være sket en betydelig Forøgelse af Forbruget, og den maa tages med, hvis man vil udregne, hvad Befolkningen har vundet eller tabt ved Reformen af 1891. Nu indrømmede det ærede Medlem ogsaa — og det tager jeg til Indtægt — at han har givet en ensidig Fremstilling ogsaa i anden Henseende, idet han ikke har regnet Skibsafgiftens Afskaffelse og Alderdomsunderstøttelsesloven med. Naar de tages med, er det i alt Fald ganske klart, at det ærede Medlems Beregninger ikke kunne holde Stik. Lad mig sluttelig pointere, at det er saa langt fra, at man i 1891 ikke har kunnet se frem til 1898, at det tværtimod viser sig nu, da vi kunne betragte Reformen af 1891 med adskillige Aar bag os, at de Forudsætninger, man den Gang gik ud fra, fuldstændig have holdt Stik, naar man blot bedømmer dem paa den rette Maade.

J. C. Christensen: Den højtærede Minister følte sig skuffet af Flertallets Optræden i 1896—97, men dets Optræden over for den foreliggende Sag var den Gang akkurat den samme som nu. Det vil ikke være muligt at finde nogen Udtalelse under de Forhandlinger, der da blev førte, der gaar ud paa, at Flertallet var villigt til for, hvad der da bødes, at gaa ind paa en saadan Brændevinsafgift. At den højtærede Minister føler sig skuffet, er noget, Flertallet ikke kan gøre ved. Det er beklageligt, men den højtærede Minister har dog heller ikke været saa ganske uvidende om, hvorledes Flertallets Stilling var, thi ved at se paa Forhandlingerne, har han faaet det ud af dem, at det nyttede ikke at komme igen med den Brændevinsafgift, der blev foreslaaet i 1897. Det har den højtærede Minister selv erklæret, og han har altsaa faaet noget ud af Flertallets Stilling i denne Sag. Iøvrigt kan jeg nok forstaa, at den højtærede Minister er bleven skuffet, thi Sagen er den, at den Regering, som da forelagde disse Lovforslag med den berygtede Sammenkobling, stod i en politisk Situation, som Ministeriet troede vilde føre til en Splittelse af Ven-